

1. ukázka z knihy **Umíme si utvořit domov?** **- Feng šuej po česku**

Karel Funk

Co tedy udělat při nastěhování se do nového bytu nebo domu?
Hledejme počáteční posvěcení nejprve samostatně. Vodítkem nám může být i výběr z těchto námětů:

Opravdově a pokorně poděkujeme za možnost získání bytu či postavení domu; necháme za sebou i své duševní nánosy z doby stavby (chvat, rozčilení, netrpělivost, ba i vztek na nutné žádosti...).

Předměty, které máme v psychice spojeny se stavbou, jako kýble, kolečka, holinky, pracovní oděvy atd., vyhodíme nebo uložíme na místo k tomu vymezené: kolnu, přístřešek... (Asociace: podobně i po rozchodu s někým, na koho chceme zapomenout a vymanit se z jeho vlivu, je dobré vyměnit co nejvíce věcí, které jsme používali společně, včetně například ložního prádla a budíka, ba i změnit místo na spaní.)

Nálada jednotlivých místností by měla být dobře odlišená podle účelu prostoru – koberci, výzdobou, vymalováním, prahem mezi místnostmi. Obytná a podpůrná část domu by měla být co nejzřetelněji oddělená, nejen barvou, ale i typem omítnutí (jemné, hrubé) apod. Pokud přicházíme z dosavadního obydlí do nového, poděkujeme tomu bývalému a zanechme zde myšlenku požehnání i pro nové obyvatele.

Moji přátelé Táňa a Ivan (i přes tato jména jsou českého původu) získali v Rovensku pod Troskami překrásný starý domek. Jeho první majitel si ho celý postavil, nápaditě a originálně vybavil a hlavně, miloval ho. Možná že na něm i lpěl. Po nastěhování cítili přátelé veliký neklid, ba ani spát se s úlevou nedalo. Jejich duše se tu nemohly zabydlit. Hledali a hledali příčinu, až jim svitlo: bývalý majitel se dosud neodpoutal k dalšímu posmrtnému „programu“, je tu stále ještě s nimi a má velikou obavu, aby nedělali v domě necitlivé změny. Tomu rozuměli a proto jej v duchu jistojistě ubezpečili, že dům ctí a budou k němu citliví, ohleduplní, laskaví. Od té doby neklid zmizel. Kdyby někdy chtěli cosi předělávat, jistě by mu citlivě a přívětivě v duchu vysvětlili, proč při vší lásce k domu je dobré cosi změnit.

Z dopisu kamaráda – Duchovní zedničina

Když jsem měl teď tu čest pozorovat doma při práci zedníky a instalatéry, tak se mi jejich činnost stávala průhlednou, protože jsem za ní viděl přesné a určité (ne mlhavě povšechné) ideje, které k této práci a její konkrétní činnosti vedly a vedou. A bylo velkolepé vnímat vlastními smysly-nadsmysly, jak se do nejnepatrnějších lidských činností vlévá a promítá se v nich rozkošacená a rozrůzněná tvůrčí idea... Viděl jsem, jak skrze ruce řemeslníků utváří se ve světě (na našem záchodě a koupelně) uspořádání všehomíra, které nachází výraz všude v přirozeném světě. Jako by ti řemeslníci participovali na myšlenkách andělských hierarchií (taky, že participovali, nevědouce o tom). Prostě zážitek...

Jakmile se k duchovnu blížíme z jiné strany než od jasného smyslového pozorování a navazujícího logického selského rozumu, dojdeme k omylu! Zákonitě! To je prostě zákon: pro člověka dneška není jiná cesta, než začít u smyslových objektů a logického myšlení. Pokoušet se vycit'ovat energie, to je nejrychlejší cesta do náruče Lucifera a posléze i Ahrimana.

Žalmista praví: Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé. Po dokončení hmotného domu nám začíná stavba domu niterného, tedy poctivé vyplnění domu svými myšlenkami, náladami, postoji, mluvou... Jak? Dejme si opět náměty:

Udělejme si sebezpytnou inventuru, co vše máme v nitru rozpustit. Oddělime se náladou od doby stavby. Projděme a obetkejme klidem a láskou postupně a trpělivě celý byt nebo dům. Místnosti oslovujme slovem (postojem) „ty“, nikoliv odtažitým „ono“.

Zvažme, které knihy si sem vezmeme: jednak by měly obsahem vypovídat o směřování naší duše, ale zároveň mají i své éterické vyzařování, které nezávisí jen na tištěném obsahu, ale spíše na uchycených náladách, s jakými byly kdysi čteny, včetně těch našich, které se možná už změnilly a nebylo by dobré si ty staré obnovovat. Obzvláště v době spánku by nás měly obklopovat jen věci obsahově čisté a harmonické. I nosiče s takovou hudbou, která je nedůstojná našich snah, vyházejme.

Reprodukce Sixtinské madony, Poslední večeře, Návratu ztraceného syna, Primavera (viz též kapitola o květinách), Růžencové slavnosti či podobného obrazu z řady veleděl, která jsou duchovně-kulturními kompasu lidstva, protože obsahují ty nejmohutnější umělecké a esoterické náboje, mohou nabízet vzmach inspirace jako protiváhu fádního vybavení bytu. Bývají ale pro nás někdy až mentálně nepohodlné svým vyšším směřováním: často nám vyhovuje být raději netečnou drůbeží na jednom z řady stejných dvorků než samostatnými a odvážnými orly, hledícími svobodně na nebe i zemi.

Udělejme v každé místnosti posvěcující znamení kříže do všech stran (třeba si k tomu účelu vezměme do ruky kříšťál, drahokam nebo artefakt, se kterým máme spojenou sílu posvátnosti). Poprosme o posvěcení, požehnání a klid prostředí, kde budeme prožívat své další osudy.

Vynajděme si sami nějaký rituál – třeba si několikrát přehrajme Smetanovu *Mou vlast* (alespoň část *Z českých luhů a hájů*) nebo něco z Beethovena, snad *Pátou* či *Devátou* nebo jen předeheru *Posvěcení domu* a touto hudbou dům nasycujeme, vyplňujeme. Je to informace, která má zaznít pro onen prostor.

Posaďme se o polednách co nejvýš, snad do střešního okénka nebo ke komínu, a živé sluneční paprsky coby posly světelných mocností lásky sesílejme v duchu či solár plexem a dlaněmi dolů do prostorů domu k proslunění jednou provždy.

Pomodleme se Otčenáš, pronesme některou Steinerovu průpověď (například *Meditaci základního kamene*).

Můžeme si vyrýt, třeba i málo zřetelně (stačí abychom o tom věděli my sami) na všechny čtyři strany domu křížek či cokoliv podle svého nápadu a zaměření. Křížek bez korpusu, nejlépe rovnoramenný a vlastnoručně vyřezaný, můžeme umístit či jen namalovat i nad vchod, nebo sem zvolíme i jiný inspirativní symbol (Boží oko, Božskou Matku, slunce, růži...). Nemusíme využívat k umístění zavěšených posvátných předmětů jen symetrii (tedy do středu nějaké vzdálenosti), ale i odvěký estetický archetyp zlatého řezu.

/Hvězdičku a pod čáru: Zlatý řez (latinsky *sectio aurea*) je ideální proporce mezi dvěma délkami, která dává esteticky nejpříznivější dojem. Je to 0,618, tedy rozdělení délky přibližně pět osmin ku třem osminám. Praktický příklad: kdybychom chtěli umístit na desetimetrovou stěnu jeden obraz, bylo by jeho ideální zavěšení (resp. zatlučení hřebíčku) nikoliv uprostřed,

ale ve vzdálenosti 6 metrů a 18 centimetrů od kraje. Tato proporce není libovolně zvolená: Poměr větší části úsečky k menší je shodný s poměrem celé úsečky k její delší části. Zlatý řez je obsažen v mnohém v přírodě, včetně například poměrů délky lidských kostí nebo vzdálenosti závitů šnečí ulity. Byl využíván klasickými malíři (například ústřední postava bývá takto často umístěna), Leoš Janáček jej využil i při kompozici. Johannes Kepler se vyjádřil, že geometrie má dva poklady: Pythagorovu větu a Zlatý řez. První má cenu zlata, druhý připomíná spíš drahokam.

Vyjděme si v noci, nejlépe o některém svátku, pod hvězdnou oblohu a poprosme nebeské mocnosti o seslání požehnání.

Zapalme ohýnek (pokud to zástavba dovoluje) u všech čtyř stran domu, aby očistil místo a spálil vše nedobré.

Obejděme dům se svíčkou nebo loučí s posvátným vědomím uzavření proti nedobrým vlivům.

Zapalme snítku vřesu, který zahání zlé mocnosti, nebo jiné rostlinky, kterou máme rádi.

Vykropme dům vodou z posvátné studánky nebo potůčku, který nás zaujal, třeba na horách, nebo vodou, do které jsme si předtím naložili svoji oblíbenou květinu.

Vydrhněme podlahu, vyčistěme okna, dejme bílý ubrus a řekněme třeba – Pane, prosím, vstup do tohoto domu. Anebo lépe – Pane přijmi tento malý domov do svého velkého příbytku.

Kdysi zaznívala hudba či zpěv nejen pro člověka, ale někdy byla určena i pro zemi, pro bytosti živlů, pro vyladění místa. Dávalo se tak neviditelným vlivům místa najevo, že jsme tu a myslíme to s místem dobře. Můžeme proto třeba i zazpívat cosi, co je nám blízké a co opravdově prožijeme: od staré náboženské písně (bývají v nich pravé poklady melodií i slov), až po některou píseň například Hany a Petra Ulrychových. Poté radostně a přátelsky pozvěme i přírodní elementární bytosti a ochranného skřítku hospodářička...

Ale hlavně – klidně se soustřed'me, proberme si jasnou myslí svůj život, snahy, ideály a hlavně svět našich idejí..., a z toho všeho si vyvod'me, co v novém obydlí toužíme doplnit, splnit a vyplnit v našich životech. S tím vším si spojme nové prostory. Rozeznejme své pošetilosti, hory zbytečných slov a citů a přijměme do sebe

touhu vše iluzivní v novém sídle odpařit a prozářit jasným světlem logiky a rozlišování.

Můžeme v takovémto soustředění počínout i více dní. To vše ne jako sebezabezpečující akci, ale z lásky k dobru samému a k pravdě samé. Záleží i na koncentraci a roznícení vůle. Nezůstávejme jen u opakovaného předsevzetí, jen u snivého představování si takového úmyslu, ale jasně si vymeze čas, který této duševní práci a očistě věnujeme. Nedělejme nic z toho jen teatrálně nebo s pověřčivou vypočítavostí, zaměřenou jen na nezasloužené užívání si štěstí. Štěstí si musíme vždy znovu a znovu zasloužit a nyní si k tomu můžeme udělat jen předpoklady. Uvědomujme si raději krásu trpělivosti a síly i ke snášení případného neštěstí. A hlavní postoj? Nestahujme Pána do domova, ale naopak domov nabízejme Pánu. Nesnažme se používat Boha ke svému posvěcení, ale své posvěcení darovat Bohu. Vždyť je to stejně Jeho posvěcení v nás.

Co věšet na zdi? Jistě že nelze dávat konkrétní doporučení, spíš jen vodítka k samostatnému uvažování. Třeba o estetice a umění vůbec. Většinou se dnes preferuje tvorba negativní, zruďná, perverzní, iritující, agresivní, kdy tvůrce pojímá své dílo jako odpadní jímku na kanalizaci odpadků podvědomí a ještě to třeba prezentuje jako málem heroický počin. Takováto díla vytvářejí v nitru těch, kteří jsou jim denně nablízku, psychický chaos a otupění, protože znečišťují etickou i estetickou hygienu naší psýchy. Nedbá se na odvěkou zkušenost lidstva, podle které byl v životě i v umění přínosnější postoj altruismu, laskavosti. Samozřejmě, že tvůrce může reflektovat i stav dnešního světa. O negaci však nemá pojednávat tak, že slepě sestoupí do hlubin podvědomí a nabídne jen opis, zrcadlení toho agresivního či zruďného, ale že to vše v sobě nejprve přetaví, promění a dílem nabídne divákovi s pravdou i východisko, o které se může v životě opřít, které ho osvěží, zotaví, posílí či něco objasní. Umělec se nemá sám stávat nástrojem nízkosti, pouze na ni může s distancí poukazovat, upozorňovat. Vezměme Dostojevského: pojednával převážně o spodině, zločinu, neštěstí, a přitom je v tom všem úžasná moudrost, pochopení, duchovní síla a životní opora. Člověka to může činit lepším, protože to podal někdo, kdo tím prošel a proměnil to v sobě v kvalitu. Podobně i ve výtvarném umění. Jan Zrzavý napsal: *Dílo umělecké vyrůstá z nitra. Mnozí překvapují neobvyklostí, když neumějí nic jiného. Senzace novosti ale vyprchá, zbyde prázdná kostra. Vědomí jsočnosti Boha je nejhlubší uvědomění své bytosti. Tisícileté zákony lidstva nelze zrušit v náboženství, ani v umění. Všechna velká díla jsou díly náboženskými. Umění bylo a bude v podstatě jen uměním*

náboženským. Duchovnost a náboženskosť budú chytény tak silně, jak je jimi dnes pohrdáno.

Kontejnerové výtvary, rezaté instalace, vyhřezlé zručnosti a patvary, to asi nebude to pravé. V poznání povahy či hodnoty díla nám sotva pomůže současná zkorumpovaná a zdegenerovaná teorie umění se svými sofistickovanými, vyumělkovanými posuzovacími kritérii, kterým nerozumí snad ani jejich autoři, natož pak laici. A nějaké měření virgulkou samozřejmě také o ničem nevypovídá. Energie ještě není kvalita. Můžeme si ale udělat i posuzovací kritéria jednodušší a užitečnější: zda nám dílo pomáhá žít, zda nás v něčem opírá, nabízí-li nám nějaké poznání světa, které nám bylo skryto, zušlechtí-je-li nás... Krása ještě nemusí být kýčovitost. Konkrétní volba je na každém z nás. Taková reprodukce čehokoliv klasického nebo i moderního ale harmonického nebo obyčejný obrázek české krajiny je jistě léčivější oproti například studeným exotickým velehorám nebo bezcenným módním mandalám, prezentovaným často s nafouklým pseudoesoterickým humbukem (mandaly jsou dnes na každém rohu, obvykle s postulátem obrovských účinků, přičemž počítače mohou vyrobit takových variací miliony). Nejsou výsledkem duchovního zrání, není za nimi skutečná práce a hodnota ctností. Jsou to jen výrobky, opředené esoterickým slovním balastem.

Ověřme si, jak může náš pocit domova oživovat prostý nápad, že občas pověsíme obrázky zas někam jinam. Takto si je můžeme nechávat kolovat či si různě experimentovat a vyladovat si zas jinak své pocity v každé místnosti. Japonci to tak dělají běžně.

Tak jako v řadě jiných oblastí, může platit, že i při zabydlování domu náhoda pomáhá těm, kteří jsou na ni připraveni. Někdy je k využití náhody či nápadu nutný podklad znalostí, jindy stačí čisté srdce. Nápad mé kamarádky se zprvu jevil jen impulsivně a náhodně, pak ale obohatil ji i její děti možná na celý život. Před několika roky si zabydlila dům způsobem naprosto jedinečným. Jak? Stavba byla dokončena a čekalo se na dodělání jen několika maličkostí, na objednání stěhováku a hlavně na odvahu či rozhodnutí vše sbalit a připravit k velké akci stěhování.

Ale ne, proč čekat, řekla si kamarádka s oběma dospívajícími syny a třiadvacátého prosince naložili na vozík za autem postele, peřiny a trochu nádobí a převezli si to z dosavadní bytovky do domku. Momentální spontánní nápad, který přinesl vlnu čisté radosti, měl nakonec vyústění, které si aktéři zprvu ani neuvědomili. Když ráno otevřeli oči, poprvé ve svém domě, byl Štědrý den. Byl to ten

nejkrásnější dárek. Čistá srdce jim umožnila se vděčně zastavit a tento dárek si vůbec uvědomit, nepřejít ho obvyklým nasměrováním myšlení na další a další úkoly a požadavky. Tři harmonické duše se zaradovaly. Symbolické bylo i to, že se to událo počátkem slunovratu, kdy omlazené slunce povstává z únavy uzavírajícího se starého roku a vymaňuje se postupně z temnot k novému životu. I život v novém, nevybaveném domě se začal rozbíhat a rozjasňovat. Stěhování pak proběhlo postupně a v klidu. Prozřetelnost někdy obdaruje neopakovatelným nápadem a souhrou okolností lidi s radostným a pokorným srdcem.

Stůl býval základem domácnosti. Kdysi se do nového obydlí stěhoval a umísťoval jako první. Když hořelo, jako první se vynášel ven. Byl centrem dění a tedy i komunikace a rodinné soudržnosti. Velmi záleželo i na jeho poctivém a bytelném provedení. I truhlářští učňové nebyli na závěr hodnoceni podle toho, jak důmyslnou skříňku byli schopni udělat, ale podle stolu. Jeho důležité až rituální určení bylo respektováno natolik, že se na něm nedělaly činnosti jiné, než jídlo, debatování o důležitých věcech, podepisování dokumentů... Proto i škrábání brambor, holení se proti opřenému zrcátku a podobně se u stolu neděly. Nezůstávaly na něm ležet ani různé drobnosti. Jeho velká rovná plocha dávala domácnosti řád, přísnost i jistotu. Čestné, ba rituální místo na něm zaujímal chléb. I společné jídlo u stolu a kultura stolování měly svou společenskou komponentu. Vypadá to snad sentimentálně nebo staromilsky, ale je dnes zřejmé, že ztrácí-li rodina, ale i celá společnost své rituály, ztrácí postupně i svoji identitu. Ta by měla být stmelována hlavně vírou. Na Kysucích i v jiných oblastech Slovenska byly nad rohovou lavicí, kde se jedlo a jednalo, na obou stěnách svaté obrazy. U stolu se o nich vědělo, nebyly jen prázdnou dekorací, a vše se dělo pod jejich ochranou. Tomuto koutu se říkalo kultovní kout.

Můžeme proto i sebrat odvalu a nápaditost a promyslet si, nedá-li se obývací uspořádat i jinak než v onom sice účelném, ale uniformním pojetí někdejšího československého socialistického „blahobytu“ – totiž u jedné stěny významově dominující „božstvo“ - televize a věž (často čím dražší, tím méně jsou obyvatelé uschopněni poslouchat hodnoty skutečné hudby), množství kazet atd. s výběrem obyčejně tupě přebírajícím módní trendy; uprostřed tzv. konferenční stůlek (jak býval malý stoleček velikášsky nazýván) a z druhé strany gauč nebo zbytek místa zabírají obrovité ušáky, často pořízené jako další zhmotnění představy o luxusu (snad pro jistotu: co kdybychom v našem blahobytu do nich jednou dotloustli,

že?). Ale jo, máte pravdu, někdy běžný pokoj asi nelze uspořádat jinak, než takto.

Nestyďte se za to, nejste-li zrovna příznivci sektorového nábytku. Jak je například krásné, když všechen nábytek v obýváku máte jen do výše pasu. Nebo i v ložnici (máte-li možnost uložit věšáčky v jiné místnosti). Volněji se zde dýchá. A snad i prožívaná intimita je jaksi prosluněnější, vzdušnější, volnější.

Každé místo, vyčleněné některé činnosti, je k této činnosti posilováno vyzářenými výrony našeho naladění a myšlenek, a jeho určení je dobré dodržovat. A máme-li možnost, lze si udělat i malý symbolický oltáříček. Ne jako sbírku pouťových obrázků a sošek svatých, ale skromně z předmětů či artefaktů, které nás oslovují, inspirují a povznášejí. Můžeme ho časem obměňovat a nově upravovat. A opět, u oltáříčku bychom neměli dělat nic jiného než to, k čemu oltáře po věky slouží – různé činnosti, vedoucí k očistě, povznesení... Domácí oltáříček má být obrazem či vzorem nitra, tišinou posvátna. Jeden sváteční koutek, kde se, každý podle svého zaměření ztišujeme, meditujeme, modlíme či jen radostně zaslibujeme a odevzdáváme Bohu, může mentálně zjasnit celý byt a můžeme se sem uchylovat i pro posilu, obnovu či pomoc. Ale přesto vezme, že hlavní oltář je pravda poznávaná naším nitrem v celém světě.

2. ukázka z knihy Umíme si vytvořit domov? - Feng šuej po česku

Z dopisu kamarádce - Chceš vyhodit obtěžující návštěvu? Tak to udělej!

Píšeš, že Tě mrzí, když zapomeneš na své blízké s přáním k svátku nebo k narozeninám? Je Ti hloupé vynechat nějakou oslavu, na kterou jsi „srdečně zvána“, ale nechce se Ti tam, a nevíš nebude-li to vypadat blbě? No tak klidně vynech, slušný člověk pochopí, a na konvenčním nám až

tolik záležet nemusí. Vím, to se mi to píše, ale já ta konvenční přání odbourával dost let, či spíš jsem odhadoval, zda už mohu u toho či onoho člověka vynechat či s tím úplně přestat, a co to s druhým udělá, a zda to náš vztah "ustojí", či zda vůbec o "ustání" toho vztahu stojím. Někdy to bylo i užitečné síto. Došlo mi, kolik času jsem věnoval některým lidem jen pro JEJICH konvenční a povrchní uspokojení. Leckterá srdečně vypadající družnost je jen bezohledná manipulace druhých s naším časem. Je to počátek vysávání. Použijí si nás pro svou zábavu. Nemohou či nechťejí-li se ale oni přizpůsobit nám, není naší povinností se přizpůsobovat jim, alespoň ne v tomhle. Jsem k tomu sice občas druhými pokoušen, ale po letech jsem se naučil si to klidně ale odmítavě regulovat sám. Ono záleží, kolik svých práv, své svobody si vůči druhým uvědomíme a pak realizujeme. A dodatečně stejně vidíme, že se odmítnutím plytkého trávení času s někým, nic nestalo. Často ty druhé, na jejichž momentálním úsudku či odsudku nám tolik záleželo, někam odvál čas a z našeho života se vytratili. Nebo jsme se s nimi stejně rozkmořili, ale kvůli něčemu jinému. Ono nikdy neuškodí si na různé situace aplikovat to Masarykovo sub specie aeternitatis – posuzovat věci pod zorným úhlem věčnosti. Nikdy bych třeba nepřipustil přílišné „oalkoholení“, to bych cítil fyzicky (zdravotně) i duševně jako v nepořádku. Alkohol otupuje krev, tedy – činí ji méně citlivou vůči snahám našeho produchovňování. Udrhuje v ní silněji ty nižší astrální obsahy. Krev je nositelkou našeho já, a proto tolik záleží na její čistotě. Proto když piju, tak jen tak malilinkato. Kdysi jsem od jednoho kolegy slýchal o někom: S ním nepiju. Po letech jsem pochopil: při napití alkoholu je člověk sdílnější, padají zábrany (i ty zdravé), astrální tělo se víc či až úplně otevírá bez bdělé kontroly já, víc se člověk sbližuje, svěřuje, a pak po vystřízlivění mu to může být líto, ale hlavně, méně se kontroluje i vůči podvědomým výlevům stejně opilého pijáka, které do sebe bez zábran přijímá. Pak se vyměňují všelijaké ohavnosti, sprostoty, agrese či slizkosti, které lezou jak hadi z podvědomí. Ta následná kocovina pak nemusí být jen z vlastního opití, ale niterně i z infekce „hady a štíry“ druhých pijáků. Proto není dobré pít s lidmi, jejichž nitra dobře neznám a nepřijal jsem. A těch niterně blízkých je menšina. Ted' teprve vím, proč jsem se kdysi tak bránil pít při oslavách v práci. Dnes s nikým nepiju cíleně, leda jen s blízkými jen tak drobátko pro radost.

A když jsem někde, a to jsou výjimky, kde byl bych nucen, řeknu s kamennou tváří: Radši mne nenuťte, já když vypiju víc než jedno pivo nebo dvě deci vína, tak se peru a ničím interiér. Druzí pak nevědí, jak to myslím a po chvílce tápavého ticha změní téma.

Občas ovšem máme zájem na udržení si přízně toho, kdo k nám zavítal, a na dobrém průběhu návštěvy. Podstatnější než křečovitě dodržování etikety je obyčejná vcítivost, pozornost, zájem o druhého. Zamysleme se, v jakých situacích naše lidské spolu-poutníky, kteří k nám zvenčí zavítají, odrazujeme. Zkusmo si uved'me deset způsobů jak otrávit a odradit návštěvy:

- Mějme nečitelné jméno na zvonku, případně nefungující zvonek
- Vyjděme otevřít ve společnosti štěkajícího či dotírajícího psa, kterého je nutné držet a překřikovat
- Podejme návštěvě ty nejzchátralejší a nejodpudivější bačkory
- Návštěvu opakovaně a nekompromisně nuťme do jídla jako o závod
- Při jídle na ni mluvmе a očekávejme její odpovědi
- Mluvmе co nejvíc o sobě, svých úspěších, úspěších a genialitě svých dětí, a nejraději o své duchovnosti
- Nebo naopak si stěžujme, jak jsme chudí a na co všechno nemáme, zatímco všude, od kuchyně po koupelnu, nás obklopují drahé a špičkové věci
- Řešme si před návštěvou své domácí spory, případně se s partnerem pohádejme, nebo ještě lépe - požadujme po návštěvě, aby nám dala v hádce před tím druhým zapravdu
- Pomlouvejme všechny společné známé a hlavně předcházející návštěvy
- Jakmile nám návštěva přinese hezkou věc, nebo nás v nabídce sdílení upozorní na něco hezkého, znevažme to světáckým tvrzením, že to známe (někdy nejde o to znát věc, místo či dílo, ale umět se jimi opakovaně pokorně nadchnout a prožít si je).